

Iov

Capitolul 23

Răspunsul lui Iov

1 Iov a luat cuvîntul și a zis:

2 „Și acum plîngerea mea este tot o răzvrătire.

Dar suferința îmi înădușe suspinurile.

3 Oh! dacă aș* ști unde să-L găesc,
dacă aș putea să ajung pînă la scaunul Lui de domnie,

4 mi-aș apăra pricina înaintea Lui,
mi-aș umplea gura cu dovezi.

5 Aș ști ce poate să răspundă,
aș vedea ce are să-mi spună.

6 Și-ar întrebuița El toată puterea ca să lupte* împotriva mea? Nu; ci m'ar asculta negreșit.

7 Doar un om fără prihană ar vorbi cu El,
și aș fi iertat pentru totdeauna de Judecătorul meu.

8 Dar*, dacă mă duc la răsărit, nu este acolo;
dacă mă duc la apus, nu-L găesc:

9 dacă are treabă la miazănoapte, nu-L pot vedea;
dacă se ascunde la miazăzi, nu-L pot descoperi.

10 Dar El știe* ce cale am urmat;
și, dacă m'ar încerca*, aș ieși curat ca aurul.

11 Piciorul meu s'a ținut de pașii* Lui;
am ținut calea Lui, și nu m'am abătut dela ea.

12 N'am părăsit poruncile buzelor Lui;
mi-am plecat voia* la cuvintele gurii Lui.

13 Dar hotărîrea Lui este luată, cine* i se va împotrivi?
Ce-I dorește sufletul, aceea* face.

14 El Își va împlini dar planurile* față de mine,
și va mai face și multe altele.

15 De aceea tremur înaintea Lui,
și cînd mă gîndesc la lucrul acesta, mă tem de El.

16 Dumnezeu* mi-a tăiat inima,
Cel Atotputernic m'a umplut de groază.

17 Căci nu întunerecul durerii mele mă nimicește,
nici negura în care sînt înfășurat.

Capitolul 24

1 Pentruce* nu păzește Cel Atotputernic vremurile de judecată,
și dece nu văd ceice-L cunosc zilele Lui de pedeapsă?

2 Sînt unii cari mută hotarele*, fură turmele, și le pasc;

3 iau măgarul orfanului,
iau zălog* vaca văduvei;

4 îmbrîncesc din drum pe cei lipsiți,
silesc pe toți nenorociții* din țară să se ascundă.

5 Și aceștia, ca măgarii sălbatici din pustie,
ies dimineața la lucru să caute hrană,
și în pustie trebuie să caute pînea pentru copiii lor.

6 Taie nutrețul care a mai rămas pe cîmp,
culeg ciorchinele rămase pe urma culegătorilor în via celui nelegiuit.

7 Îi apucă* noaptea în umezeală,
fără îmbrăcăminte, fără învelitoare împotriva frigului.

8 Îi pătrunde ploaia munților,
și, neavînd alt adăpost, se ghemuiesc* lîngă stînci.

9 Aceia smulg pe orfan dela țîță,
iau zălog tot ce are săracul.

10 Și săracii umblă goi de tot, fără îmbrăcăminte,
strîng snopii și-s flămînzi;

11 în grădinile nelegiuitului ei fac untdelemn,
calcă teascul, și le este sete;

12 în cetăți se aud vaietele celor ce mor,
sufletul celor răniți strigă ...

Și Dumnezeu nu ia seama la aceste mișelii!

13 Alții sînt vrăjmași ai luminii,
nu cunosc căile ei,
nu umblă pe cărările ei.

14 Ucigașul se scoală în revărsatul* zorilor,
ucide pe cel sărac și lipsit,
și noaptea fură.

15 Ochiul* preacurvarului pîndește amurgul:
«Nimeni nu mă va vedea,» zice* el,
și își pune o măhramă pe față.

16 Noaptea sparg casele,
ziua stau închiși;
se tem de lumină*.

17 Pentru ei, dimineața este umbra morții,
și cînd o văd, simt toate spaimetele morții.

18 Dar nelegiuitul alunecă ușor pe fața apelor,
pe pămînt n'are decît o parte blestemată,

și niciodată n'apucă pe drumul celor vii!

19 Cum sorb seceta și căldura apele zăpezii,
așa înghite locuința morților pe cei ce păcătuiesc.

20 Pîntecele mamei îl uită,
viermii se ospătează cu el,
nimeni nu-și mai aduce aminte* de el!

Nelegiuitul este sfărîmat ca un copac,

21 el, care pradă pe femeia stearpă și fără copii,
el care nu face nici un bine văduvei! ...

22 Și totuș, Dumnezeu prin puterea Lui lungește zilele celor sîlnici,
și iată-i în picioare cînd nu mai trăgeau nădejde de viață;

23 El le dă liniște și încredere,
are privirile* îndreptate spre căile lor.

24 S'au ridicat; și într'o clipă nu mai sînt,
cad, mor ca toți oamenii,
sînt tăiați ca spicele coapte.

25 Nu este așa?

Cine mă va dovedi de minciună,
cine-mi va nimici cuvintele mele?“

Capitolul 25

A treia cuvîntare a lui Bildad

1 Bildad din Șuah a luat cuvîntul și a zis:

2 „Puterea și groaza sînt ale lui Dumnezeu;
El face să împărățească pacea în ținuturile Lui înalte.

3 Cine ar putea să-I numere oștile?

Și peste cine nu răsare lumina* Lui?

4 Cum ar putea omul* să fie fără vină înaintea lui Dumnezeu?

Cum ar putea cel născut din femeie să fie curat?

5 Iată, în ochii Lui nici luna nu este strălucitoare,
și stelele nu sînt curate înaintea Lui;

6 cu cît mai puțin omul, care nu este decît un vierme*,
fiul omului, care nu este decît un viermușor!“

Capitolul 26

Răspunsul lui Iov

1 Iov a luat cuvîntul și a zis:

2 „Cît de bine știi tu să vii în ajutorul slăbiciunii!

Cum dai tu ajutor brațului fără putere!

3 Ce bune sfaturi dai tu celui fără pricepere!

Ce belșug de înțelepciune dai tu la iveală!

4 Către cine se îndreaptă cuvintele tale? Și al cui duh vorbește prin tine?

5 Înaintea lui Dumnezeu tremură umbrele supt ape
și supt locuitorii lor;

6 înaintea Lui locuința morților este goală*,
adîncul n'are acoperiș.

7 El întinde* miazănoaptea asupra golului,
și spînzură pămîntul pe nimic.

8 Leagă* apele în norii Săi,
și norii nu se sparg supt greutatea lor.

9 Acopere fața scaunului Său de domnie,
și Își întinde norul peste el.

10 A tras* o boltă pe fața apelor,
ca hotar între lumină și întunerec.

11 Stîlpii cerului se clatină,
și se înspăimîntă la amenințarea Lui.

12 Prin puterea Lui turbură* marea,
prin priceperea Lui îi sfarmă furia.

13 Suflarea Lui* înseninează cerul,
mîna Lui străpunge șarpele* fugar.

14 Și acestea sînt doar marginile căilor Sale,
și numai adierea lor ușoară ajunge pînă la noi!
Dar tunetul lucrărilor Lui puternice cine-l va auzi?*

Capitolul 27

Cel din urmă răspuns al lui Iov

1 Iov a luat din nou cuvîntul, a vorbit în pilde, și a zis:

2 „Viu este Dumnezeu, care* nu-mi dă dreptate!

Viu este Cel Atotputernic, care îmi amărăște viața,

3 că atîta vreme cît voi avea suflet,

și suflarea lui Dumnezeu va fi în nările mele,

4 buzele mele nu vor rosti nimic nedrept,

limba mea nu va spune nimic neadevărat.

5 Departe de mine gîndul să vă dau dreptate!

Pînă la cea din urmă suflare îmi voi apăra* nevinovăția.

6 Țin* să-mi scot dreptatea,

și nu voi slăbi; inima* nu mă muștră pentru niciuna din zilele mele.

7 Vrăjmașul meu să fie ca cel rău,

și protivnicul meu ca cel nelegiuit!

8 Ce* nădejde-i mai rămîne celui nelegiuit;

cînd îi taie Dumnezeu firul vieții, cînd îi ia sufletul?

9 Îi ascultă* Dumnezeu strigătele, cînd vine strîmtoarea peste el?

10 Este* Cel Atotputernic desfătarea lui?

Înalță el în tot timpul rugăciuni lui Dumnezeu?

11 Vă voi învăța căile lui Dumnezeu,

nu vă voi ascunde planurile Celui Atotputernic.

12 Dar voi le cunoașteți, și sînteți de acelaș gînd;

pentruce dar vorbiți așa de prostește?

13 Iată* soarta pe care o păstrează Dumnezeu celui rău,

moștenirea pe care o hotărăște Cel Atotputernic celui nelegiuit.

14 Dacă* are mulți fii, îi are pentru sabie,

și odraslele lui duc lipsă de pîne.

15 Ceice scapă din ai lui, sînt îngropați de ciumă,

și văduvele* lor nu-i plîng.

16 Dacă strînge argint ca țărîna,

dacă îngrămădește haine ca noroiul, –

17 el le strînge, dar cel fără vină se îmbracă în ele,

și de argintul lui omul fără prihană* are parte.

18 Casa lui este ca aceea* pe care o zidește molia,

ca o colibă pe care și-o face un străjer.

19 Se culcă bogat, și moare despoiat;

deschide ochii, și totul a pierit.

20 Îl apucă groaza ca niște* ape;

și noaptea, îl ia vîrtejul.

21 Vîntul de răsărit îl ia, și se duce;

îl smulge cu putere din locuința lui.

22 Dumnezeu aruncă fără milă săgeți împotriva lui,

și cel rău ar vrea să fugă să scape de ele.

23 Oamenii bat din palme la căderea lui,

și-l flueră la plecarea din locul lui.

Capitolul 28

- 1** Argintul are o mină de unde se scoate,
și aurul are un loc de unde este scos ca să fie curățit.
- 2** Ferul se scoate din pământ,
și piatra se topește ca să dea arama.
- 3** Omul pune capăt întunereculuia,
cercetează, pînă în ținuturile cele mai adînci,
pietrele ascunse în negura și în umbra morții.
- 4** Sapă o fîntînă departe de locurile locuite;
picioarele nu-i mai sînt de ajutor,
stă atîrnat și se clatină, departe de locuințele omenești (Zugrăvirea lucrătorilor atîrnați de funii.).
- 5** Pămîntul, de unde iese pînea, este răscolit în lăuntrul lui ca de foc,
- 6** pietrele lui cuprind safir,
și în el se găsește pulbere de aur.
- 7** Pasărea de pradă nu-i cunoaște cărarea.
Ochiul vulturului n'a zărit-o,
8 cele mai trufașe dobitoace n'au călcat pe ea,
și leul n'a trecut niciodată pe ea.
- 9** Omul își pune mîna pe stîncă de cremene,
și răstoarnă munții din rădăcină.
- 10** Sapă șanțuri în stînci,
și ochiul lui privește tot ce este de preț în ele.
- 11** Oprește curgerea apelor,
și scoate la lumină ce este ascuns.
- 12** Dar* înțelepciunea unde se găsește?
Unde este locuința priceperii?
- 13** Omul nu-i cunoaște prețul*,
ea nu se găsește în pămîntul celor vii.
- 14** Adîncul* zice: «Nu este în mine»,
și marea zice: «Nu este la mine.»;
- 15** Ea* nu se dă în schimbul aurului curat,
nu se cumpără cîntărindu-se cu argint;
- 16** nu se cîntărește pe aurul din Ofir,
nici pe onixul cel scump, nici pe safir.
- 17** Nu se poate asemăna cu aurul, nici cu diamantul,
nu se poate schimba cu un vas de aur ales.
- 18** Mărgeanul și cristalul nu sînt nimic pe lîngă ea:
înțelepciunea prețuiește mai mult decît mărgăritarele.
- 19** Topazul din Etiopia nu este ca ea,
și aurul curat nu se cumpănește cu ea.
- 20** De unde* vine atunci înțelepciunea?
Unde este locuința priceperii?

- 21** Este ascunsă de ochii tuturor celor vii,
este ascunsă de păsările cerului.
- 22** Adîncul* și moartea zic:
«Noi am auzit vorbindu-se de ea.»
- 23** Dumnezeu îi știe drumul,
El îi cunoaște locuința.
- 24** Căci El vede pînă la marginile pămîntului,
zărește* totul subt ceruri.
- 25** Cînd a rînduit* greutatea vîntului,
și cînd a hotărît măsura apelor,
- 26** cînd a dat legi* ploii,
și cînd a însemnat drumul fulgerului și tunetului,
- 27** atunci a văzut înțelepciunea și a arătat-o,
i-a pus temeliile și a pus-o la încercare.
- 28** Apoi a zis omului: «Iată, frica de* Domnul, aceasta este înțelepciunea;
depărtarea de rău, este pricepere.»

a v.3 Cu ajutorul felinarului, de care se slujesc minerii

Capitolul 29

Iov mai înainte

- 1** Iov a luat din nou cuvîntul în pilde, și a zis:
- 2** „Oh! cum nu pot să fiu ca* în lunile trecute,
ca în zilele cînd mă păzea Dumnezeu,
- 3** cînd* candela Lui strălucea deasupra capului meu,
și Lumina lui mă călăuzea în întunerec!
- 4** Cum nu sînt ca în zilele puterii mele,
cînd Dumnezeu veghea ca un prieten* peste cortul meu,
- 5** cînd Cel Atotputernic încă era cu mine,
și cînd copiii mei stăteau în jurul meu;
- 6** cînd mi se scaldau pașii* în smîntînă,
și stîncă* vărsa lîngă mine pîraie de untdelemn!
- 7** Dacă ieșeam să mă duc la poarta cetății,
și dacă îmi pregăteam un scaun în piață,
- 8** tinerii se trăgeau înapoi la apropierea mea,
bătrînii se sculau și stăteau în picioare.
- 9** Mai marii își opriau cuvîntările,
și își puneau mîna* la gură.
- 10** Glasul căpeteniilor tăcea,
și li se lipea limba* de cerul gurii.
- 11** Urechea care mă auzea, mă numea fericit,
ochiul care mă vedea mă lăuda.

- 12** Căci scăpam* pe săracul care cerea ajutor,
și pe orfanul lipsit de sprijin.
- 13** Binecuvîntarea nenorocitului venea peste mine,
umpleam de bucurie inima văduvei.
- 14** Mă îmbrăcam cu dreptatea* și-i slujeam de îmbrăcăminte,
neprihănirea îmi era manta și turban.
- 15** Orbului* îi eram ochi,
și șchiopului picior.
- 16** Celor nenorociți le eram tată,
și cercetam pricina* celui necunoscut.
- 17** Rupeam falca* celui nedrept,
și-i smulgeam prada din dinți.
- 18** Atunci ziceam: «În cuibul* meu voi muri, zilele mele vor fi multe ca nisipul.
- 19** Apa* va pătrunde în rădăcinile* mele,
roua va sta toată noaptea peste ramurile mele.
- 20** Slava mea va înverzi neîncetat,
și arcul* îmi va întineri în mînă.»
- 21** Oamenii mă ascultau și așteptau,
tăceau înaintea sfaturilor mele.
- 22** După cuvîntările mele, niciunul nu răspundea,
și cuvîntul meu era pentru toți o rouă binefăcătoare.
- 23** Mă așteptau ca pe ploaie,
căscau gura ca după ploaia* de primăvară.
- 24** Cînd li se muia inima, le zîmbeam.
și nu puteau izgoni seninătatea de pe fruntea mea.
- 25** Îmi plăcea să mă duc la ei, și mă așezam în fruntea lor;
eram ca un împărat în mijlocul unei oștiri,
ca un mîngîietor lîngă niște întristați.

Capitolul 30

- 1** Și acum! ... Am ajuns de rîsul celor mai tineri de cît mine, pe ai căror părinți nu-i socoteam vrednici să-i pun printre cîinii turmei mele.
- 2** Dar la ce mi-ar fi folosit puterea mînilor lor,
cînd ei nu erau în stare să ajungă la bătrîneță?
- 3** Sfrijiiți de sărăcie și foame,
fug în locuri uscate, de multă vreme părăsite și pustii.
- 4** Smulg ierburile sălbatice de lîngă copăcei,
și n'au ca pîne de cît rădăcina de bucsau.
- 5** Sînt izgoniți din mijlocul oamenilor,
strigă lumea după ei ca după niște hoți.
- 6** Locuiesc în văi îngrozitoare,
în peșterile pămîntului și în stînci.

7 Urlă printre stufiguri,
și se adună supt mărăcini.

8 Ființe mîrșave și disprețuite, –
sînt izgoniți din țară.

9 Și acum*, astfel de oameni mă pun în cîntecele lor,
am ajuns de batjocura lor.

10 Mă urăsc, mă ocolesc,
mă scuișă* în față.

11 Nu se mai sfiesc și mă înjosesc,
nu mai au niciun frîu înaintea mea.

12 Ticăloșii aceștia se scoală la dreapta mea,
și îmi împing picioarele,
și își croiesc* cărări împotriva mea ca să mă peardă.

13 Îmi nimicesc cărarea
și lucrează ca să mă prăpădească, ei, căroră nimeni nu le-ar veni în ajutor.

14 Ca printr'o largă spărtură străbat spre mine,
se năpustesc supt pocnetul dărîmăturilor.

15 Mă apucă groaza.
Slava îmi este spulberată ca de vînt,
ca un nor a trecut fericirea mea.

16 Și acum, mi se topește* sufletul în mine,
și m'au apucat zilele suferinței.

17 Noaptea mă pătrunde și-mi smulge oasele,
durerea care mă roade nu încetează.

18 De tăria suferinței haina își pierde fața,
mi se lipește de trup ca o cămașă.

19 Dumnezeu m'a aruncat în noroi,
și am ajuns ca țărîna și cenușa.

20 Strig către Tine, și nu-mi răspunzi;
stau în picioare, și nu mă vezi.

21 Ești fără milă împotriva mea,
lupti împotriva mea cu tăria mîinii Tale.

22 Mă ridici, îmi dai drumul pe vînt,
și mă nimicești cu suflarea furtunii.

23 Căci știu că mă duci la moarte,
în locul unde* se întîlnesc toți cei vii.

24 Dar cel ce se prăbușește nu-și întinde mîinile?
Cel în nenorocire nu cere ajutor?

25 Nu plîngeam* eu pe cel amărît?
N'avea inima mea milă de cel lipsit?

26 Mă așteptam la fericire,
și cînd colo, nenorocirea* a venit peste mine;
trăgeam nădejde de lumină, și cînd colo, a venit întunerecul.

- 27** Îmi ferb măruntaiele fără încetare,
m'au apucat zilele de durere.
- 28** Umblu înegrit*, dar nu de soare.
Mă scol în plină adunare, și strig ajutor.
- 29** Am ajuns frate* cu șacalii,
tovarăș cu struții.
- 30** Pielea* mi se înegrește și cade,
iar oasele* îmi ard și se usucă.
- 31** Arfa mea s'a prefăcut în instrument de jale,
și cavatul meu scoate sunete plîngătoare.

Capitolul 31

- 1** Făcusem un legămînt cu ochii* mei,
și nu mi-aș fi oprit privirile asupra unei fecioare.
- 2** Dar ce soartă mi-a păstrat* Dumnezeu de sus?
Ce moștenire mi-a trimis Cel Atotputernic din ceruri?
- 3** Peirea nu-i oare pentru cel rău,
și nenorocirea pentru cei ce fac fărădelege?
- 4** N'a cunoscut* Dumnezeu căile mele?
Nu mi-a numărat El toți pașii mei?
- 5** Dacă am umblat cu minciuna,
de mi-a alergat piciorul după înșelăciune:
- 6** să mă cîntărească Dumnezeu în cumpăna celor fără prihană,
și-mi va vedea neprihănirea!
- 7** De mi s'a abătut pasul depe calea cea dreaptă,
de mi-a urmat inima* ochii,
de s'a lipit vreo întinăciune de mîinile mele,
- 8** atunci eu* să samăn și altul să secere,
și odraslele mele să fie desrădăcinate!
- 9** Dacă mi-a fost amăgită inima de vreo femeie,
dacă am pîndit la ușa aproapelui meu,
- 10** atunci nevastă-mea să macine pentru altul*,
și s'o necinstească alții!
- 11** Căci aceasta ar fi fost o nelegiuire,
o fărădelege* vrednică să fie pedepsită de judecători,
- 12** un foc care mistuie pînă la nimicire,
și care mi-ar fi prăpădit toată bogăția.
- 13** De aș fi nesocotit dreptul slugii sau slujnicei mele,
cînd se certau cu mine,
- 14** ce aș putea să fac, cînd se ridică* Dumnezeu?
Ce aș putea răspunde cînd pedepsește El?
- 15** Cel ce m'a făcut pe mine în pîntecele mamei mele, nu l-a făcut* și pe el?

Oare nu ne-a întocmit acelaș Dumnezeu în pîntecele mamei?

16 Dacă n'am dat săracilor ce-mi cereau,
dacă am făcut să se topească de plîns ochii văduvei,

17 dacă mi-am mîncat singur pînea,
fără ca orfanul să-și fi avut și el partea lui din ea,

18 eu, care din tinereță l-am crescut ca un tată,
eu, care dela naștere am sprijinit pe văduvă;

19 dacă am văzut pe cel nenorocit ducînd lipsă de haine,
pe cel lipsit neavînd învălitoare,

20 fără ca inima lui să mă fi binecuvîntat*,
fără să fi fost încălzit de lîna mieilor mei;

21 dacă am ridicat mîna împotriva orfanului*,
pentru că mă simțeam sprijinit de judecători;

22 atunci, să mi se deslipească umărul dela încheietură,
să-mi cadă brațul și să se sfărîme!

23 Căci mă temeam* de pedeapsa lui Dumnezeu,
și nu puteam lucra astfel din pricina măreției Lui.

24 Dacă mi-am pus* încrederea în aur,
dacă am zis aurului: «Tu ești nădejdea mea»;

25 dacă m'am îngîmfat* de mărimea averilor mele,
de mulțimea bogățiilor pe cari le dobîndisem;

26 dacă am privit* soarele cînd strălucea,
luna cînd înainta măreață,

27 și dacă mi s'a lăsat amăgită inima în taină,
dacă le-am aruncat sărutăria, ducîndu-mi mîna la gură:

28 și aceasta este tot o fărădelege* care trebuie pedepsită de judecători,
căci m'aș fi lepădat de Dumnezeul cel de sus!

29 Dacă m'am bucurat de nenorocirea* vrăjmașului meu,
dacă am sărit de bucurie cînd l-a atins nenorocirea,

30 eu, care n'am dat voie* limbii mele să păcătuiască,
să-i ceară moartea cu blestem;

31 dacă nu ziceau oamenii din cortul meu:
«Unde este cel ce nu s'a săturat din carnea lui?»

32 Dacă petrecea străinul* noaptea afară,
dacă nu mi-aș fi deschis ușa să intre călătorul;

33 dacă mi-am ascuns fărădelegile, ca* oameniib,
și mi-am închis nelegiuirile în sîn,

34 pentru că mă temeam de mulțime*,
pentru că mă temeam de disprețul familiilor, ținîndu-mă deoparte și necutezînd să-mi trec pragul ...

35 Oh! de aș găsi pe cineva să* m'asculte!

Iată apărarea mea, iscălită de mine: să-mi răspundă Cel* Atotputernic!

Cine-mi va da plîngerea iscălită de protivnicul meu?

36 Ca să-i port scrisoarea pe umăr,

s’o leg de fruntea mea ca o cunună;

37 să-i dau socoteală de toți pașii mei,
să mă apropii de el ca un domn.

38 Dacă pământul meu strigă împotriva mea,
și dacă brazdele lui varsă lacrimi;

39 dacă i-am mîncat* roada fără s’o fi plătit,
și dacă am* întristat sufletul vechilor lui stăpîni:

40 atunci să crească spini* din el în loc de grâu,
și neghină în loc de orz!“

Sfîrșitul cuvintelor lui Iov.

a v.27 Sărutări, în semn de închinare

b v.33 Ca oamenii sau ca Adam

Capitolul 32

Cuvîntarea lui Elihu

1 Acești trei oameni au încetat să mai răspundă lui Iov, pentru că el se socotea* fără vină.

2 Atunci s’a aprins de mînie Elihu, fiul lui Baracheel din Buz*, din familia lui Ram. El s’a aprins de mînie împotriva lui Iov, pentru că zicea că este fără vină înaintea lui Dumnezeu.

3 Și s’a aprins de mînie împotriva celor trei prieteni ai lui, pentru că nu găseau nimic de răspuns și totuș osîndeau pe Iov.

4 Fiindcă ei erau mai în vîrstă decît el, Elihu așteptase pînă în clipa aceasta, ca să vorbească lui Iov.

5 Dar, văzînd că nu mai era niciun răspuns în gura acestor trei oameni, Elihu s’a aprins de mînie.

6 Și Elihu, fiul lui Baracheel din Buz, a luat cuvîntul, și a zis: „Eu sînt tînăr, și* voi sînteți bătrîni:
de aceea m’am temut,
și m’am ferit să vă arăt gîndul meu.

7 Eu îmi ziceam: «Să vorbească bătrîneța,
marele număr de ani să învețe pe alții înțelepciunea.»

8 Dar, de fapt, în om, duhul,
suflarea* Celui Atotputernic, dă priceperea.

9 Nu vîrsta* aduce înțelepciunea,
nu bătrîneța te face în stare să judeci.

10 Iată de ce zic: «Ascultați-mă! Îmi voi spune și eu părerea.

11 Am așteptat sfîrșitul cuvîntărilor voastre,
v’am urmărit dovezile,
cercetarea pe care ați făcut-o cuvintelor lui Iov.

12 V’am dat toată luarea aminte;
și iată că, niciunul din voi nu l-a încredințat,
niciunul nu i-a răsturnat cuvintele.

13 Să* nu ziceți însă: «În el noi am găsit înțelepciunea;
numai Dumnezeu îl poate înfunda, nu un om!»

14 Mie nu mi-a vorbit deadreptul:

de aceea eu îi voi răspunde cu totul altfel decît voi.

15 Ei se tem, nu mai răspund!

Li s'a tăiat cuvîntul!

16 Am aşteptat pînă şi-au sîrşit cuvîntările,
pînă s'au oprit şi n'au ştiut ce să mai răspundă.

17 Vreau să răspund şi eu la rîndul meu,
vreau să spun şi eu ce gîndesc.

18 Căci sînt plin de cuvinte,
îmi dă ghes duhul înlăuntrul meu;

19 lăuntru meu este ca un vin care n'are pe unde să iasă,
ca nişte burdufuri noi, gata să plesnească.

20 Voi vorbi deci, ca să răsuflu în voie, îmi voi deschide buzele şi voi răspunde.

21 Nu voi căuta la înfăţişare*,
nu voi linguşi pe nimeni;

22 căci nu ştiu să linguşesc:
altfel, într'o clipeală m'ar lua Ziditorul meu.

Capitolul 33

1 Acum dar, Iov, ascultă cuvîntările mele,
ia aminte la toate cuvintele mele!

2 Iată, deschid gura,
şi mi se mişcă limba în cerul gurii.

3 Cu curăţie de inimă voi vorbi,
buzele mele vor spune adevărul curat:

4 Duhul* lui Dumnezeu m'a făcut,
şi suflarea Celui Atotputernic îmi dă viaţă.

5 Dacă poţi, răspunde-mi,
apără-ţi pricina, fii gata!

6 Înaintea lui Dumnezeu eu sînt semenul* tău,
şi eu ca şi tine am fost făcut din noroi.

7 Astfel frica de mine* nu te va turbura,
şi greutatea mea nu te va copleşi.

8 Dar tu ai spus în auzul meu,
şi am auzit sunetul cuvintelor tale:

9 «Sînt curat*, sînt fără păcat,
sînt fără prihană, nu este fărădelege în mine.

10 Şi Dumnezeu caută pricină de ură împotriva mea,
mă socoteşte* vrăjmaş al Lui;

11 îmi pune* picioarele în butuci,
îmi pîndeşte toate mişcările.»

12 Îţi voi răspunde că aici n'ai dreptate,
căci Dumnezeu este mai mare decît omul.

13 Vrei dar să te certi* cu El,
 pentru că nu dai socoteală fiecăruia de faptele Lui?

14 Dumnezeu vorbește însă, când într'un fel*, când într'altul.
 dar omul nu ia seama.

15 El vorbește prin visuri*, prin vedenii de noapte,
 când oamenii sînt cufundați într'un somn adînc, când dorm în patul lor.

16 Atunci El le dă înștiințări*,
 și le întipărește învățăturile Lui,

17 ca să abată pe om de la rău,
 și să-l ferească de mîndrie,

18 ca să-i păzească sufletul de groapă
 și viața de loviturile săbiei.

19 Și prin durere este muștrat omul în culcușul lui,
 când o luptă necurmată îi frămîntă oasele.

20 Atunci îi este greață* de pîne,
 chiar și de bucatele cele mai alese.

21 Carnea i se prăpădește și pierde,
 oasele cari nu i se vedeau rămîn goale;

22 sufletul i se apropie de groapă,
 și viața de vestitorii morții.

23 Dar dacă se găsește un înger mijlocitor pentru el,
 unul din miile acelea, cari vestesc omului calea pe care trebuie s'o urmeze,

24 Dumnezeu Se îndură de el și zice îngerului:
 «Izbăvește-l, ca să nu se pogoare în groapă;
 am găsit un preț de răscumpărare pentru el!»

25 Și atunci carnea lui se face mai fragedă ca în copilărie,
 se întoarce la zilele tinereții lui.

26 Se roagă lui Dumnezeu, și Dumnezeu îi este binevoitor,
 îl lasă să-I vadă Fața cu bucurie,
 și-i dă înapoi nevinovăția.

27 Atunci el cîntă înaintea oamenilor, și* zice:
 «Am păcătuit, am călcat dreptatea,
 și n'am fost* pedepsit după faptele mele;

28 Dumnezeu mi-a izbăvit sufletul* ca să nu intre în groapă,
 și viața mea vede lumina!»

29 Iată, acestea
 le face Dumnezeu, de două ori, de trei ori, omului,

30 ca să-l ridice* din groapă,
 ca să-l lumineze cu lumina celor vii.

31 Ia aminte, Iov, și ascultă-mă!
 Taci, și voi vorbi!

32 Dacă ai ceva de spus, răspunde-mi!
 Vorbește, căci aș vrea să-ți dau dreptate.

33 Dacă n’ai nimic de zis, ascultă-mă*!
Taci, și te voi învăța înțelepciunea.“

Capitolul 34

1 Elihu a luat din nou cuvântul, și a zis:

2 «Ascultați, înțelepților, cuvintele mele!
Luați aminte la mine, pricepuților!

3 Căci urechea* deosebește cuvintele,
cum gustă cerul gurii bucatele.»

4 Să alegem ce este drept,
să vedem între noi ce este bun.

5 Iov a zis: «Sînt nevinovat*
Și Dumnezeu nu vrea* să-mi dea dreptate;

6 am* dreptate și trec drept mincinos;
rana mea este jalnică, și sînt fără păcat.»

7 Este vreun om ca Iov,
care* să bea batjocura ca apa,

8 care să umble în tovărășia celor ce fac rău,
care să meargă mîna în mîna cu cei nelegiuîți?

9 Căci* el a zis: «Nu-i folosește nimic omului
să-și pună plăcerea în Dumnezeu.»

10 Ascultați-mă dar, oameni pricepuți!
Departa* de Dumnezeu nedreptatea,
departe de Cel Atotputernic fărădelegea!

11 El dă omului după* faptele lui,
răsplătește fiecăruia după căile lui.

12 Nu, negreșit, Dumnezeu nu săvîrșește fărădelegea;
Cel Atotputernic nu calcă dreptatea*.

13 Cine L-a însărcinat să cîrmuiască pămîntul?
Cine I-a dat lumea în grija Lui?

14 Dacă nu s’ar gîndi decît la El,
dacă Și-ar lua înapoi* duhul și suflarea,

15 tot ce este carne* ar pieri deodată,
și omul s’ar întoarce în țărîină.

16 Dacă ai pricepere, ascultă lucrul acesta,
ia aminte la glasul cuvintelor mele!

17 Oare ar putea să domnească* un vrăjmaș al dreptății?
Și vei osîndi tu pe Cel drept, pe Cel puternic,

18 care* strigă către împărați: «Netrebnicilor!»
Și către domnitori: «Nelegiuîților!»

19 Care nu* caută la fața celor mari,
și nu face deosebire între bogat și sărac,

pentru că toți sînt lucrarea* mînilor Lui?

20 Într'o clipă, ei își pierd viața.

La miezul nopții*, un popor se clatină și piere. Cel puternic piere,
fără amestecul mîinii vreunui om.

21 Căci Dumnezeu vede* purtatea tuturor,
privește pașii fiecăruia.

22 Nu* este nici întunec, nici umbră a morții, unde să se poată ascunde cei ce fac fărădelegea.

23 Dumnezeu n'are nevoie să privească multă vreme,
ca să tragă pe un om la judecată înaintea Lui.

24 El* zdrobește pe cei mari fără cercetare,
și pune pe alții în locul lor.

25 Căci El cunoaște faptele lor:
noaptea îi răstoarnă, sînt zdrobiți.

26 Îi lovește ca pe niște nelegiuiți,
în fața tuturor.

27 Abătîndu-se* dela El,
și părăsind* toate căile Lui,

28 ei au făcut* să se înalțe la Dumnezeu strigătul săracului.
I-au îndreptat luarea aminte* la strigătul celui nenorocit.

29 Dacă dă El pace, cine poate s'o turbure?
Dacă își ascunde El Fața, cine poate să-L vadă?

La fel se poartă fie cu un popor, fie cu un om,

30 pentru ca nelegiuitul să nu mai stăpînească
și să nu mai fie o* cursă pentru popor.

31 Căci a zis el vreodată lui Dumnezeu:
«Am fost pedepsit, nu* voi mai păcătui;

32 arată-mi ce nu văd;
dacă am făcut nedreptăți, nu voi mai face?»

33 Oare după părerea ta va face Dumnezeu dreptate?

Tu lepezi, tu alegi, și nu eu;

Spune dar ce știi!

34 Oamenii cu pricepere vor fi de părerea mea,
înțeleptul care m'ascultă va gîndi ca mine:

35 «Iov* vorbește fără pricepere,
și cuvîntările lui sînt lipsite de judecată.

36 Să fie încercat dar mai departe,
fiindcă răspunde ca cei răi!

37 Căci adaugă la greșelile lui păcate noi;
bate din palme în mijlocul nostru,
își înmulțește cuvintele împotriva lui Dumnezeu.“

Capitolul 35

1 Elihu a luat din nou cuvîntul, și a zis:

2 „Îți închipuiești că ai dreptate, și crezi că te îndreptățești înaintea lui Dumnezeu,

3 cînd* zici: «La ce-mi folosește,
ce cîștig am că nu păcătuiesc?»

4 Îți voi răspunde și la aceasta, ție, și prietenilor* tăi totodată.

5 Uită-te* spre ceruri, și privește! Vezi norii, cît de sus sînt față de tine?

6 Dacă păcătuiești, ce rău Îi faci Lui?

Și cînd păcatele ți se înmulțesc, ce-I faci* Lui?

7 Dacă ești drept*, ce-I dai Lui?

Ce primește El din mîna ta?

8 Răutatea ta nu poate vătăma decît semenului tău,
dreptatea ta nu folosește decît fiului omului.

9 Oamenii strigă împotriva mulțimii apăsătorilor*,
se plîng de silnicia multora;

10 dar niciunul nu zice: «Unde* este Dumnezeu, Făcătorul meu,
care* ne insuflă cîntări de veselie noaptea,

11 care ne învață mai mult decît pe dobitoacele pămîntului,
și ne dă mai multă pricepere* decît păsărilor cerului?»

12 Să tot strige* ei atunci, căci Dumnezeu nu răspunde,
din pricina mîndriei celor răi.

13 Degeaba strigă, căci Dumnezeu* n'ascultă,
Cel Atotputernic nu ia aminte.

14 Măcarcă* zici că nu-L vezi,
totuș pricina ta este înaintea Lui:
așteaptă-L*!

15 Dar, pentru că mînia Lui nu pedepsește* încă,
nu înseamnă că puțin Îi pasă de nelegiuire.

16 Așa că Iov își deschide* gura degeaba,
și spune o mulțime de vorbe fără rost.“

Capitolul 36

1 Elihu a urmat și a zis:

2 „Așteaptă puțin, și voi urma, căci mai am încă de vorbit pentru Dumnezeu.

3 Îmi voi lua temeurile de departe,
și voi dovedi dreptatea Ziditorului meu.

4 Fii încredințat, cuvîntările mele nu sînt minciuni,
ci ai a face cu un om cu simțăminte curate.

5 Dumnezeu este puternic, dar nu leapădă pe nimeni;
și este puternic* prin tăria priceperii Lui.

6 El nu lasă pe cel rău să trăiască,
și face dreptate celui nenorocit.

- 7** Nu-Și* întoarce ochii de-asupra celor fără prihană,
și-i pune pe scaunul de domnie cu* împărații,
îi așează pentru totdeauna ca să domnească.
- 8** Se întâmplă să cadă în lanțuri*,
și să fie prinși în legăturile nenorocirii?
- 9** Le pune înaintea faptelor lor,
fărădelegile lor, mândria lor.
- 10** Îi înștiințează* ca să se îndrepte,
îi îndeamnă să se întoarcă dela nelegiuire.
- 11** Dacă ascultă și se supun,
își sfârșesc* zilele în fericire,
și anii în bucurie.
- 12** Dacă n'ascultă, pier uciși de sabie,
mor în orbirea lor.
- 13** Nelegiuții se mînie*,
nu strigă către Dumnezeu cînd îi înlănțuie;
- 14** Își pierd viața în* tinereță,
mor ca cei desfrînați.
- 15** Dar Dumnezeu scapă pe cel nenorocit prin nenorocirea lui,
și prin suferință îl înștiințează.
- 16** Și pe tine te va scoate din strîmtoare,
ca să te pună la loc* larg, în slobozenie deplină,
și masa* ta va fi încărcată cu bucate gustoase*.
- 17** Dar dacă-ți aperi pricina ca un nelegiuit,
pedeapsa este nedeslipită de pricina ta.
- 18** Supărarea să nu te împingă la batjocură,
și mărimea* prețului răscumpărării să nu te ducă în rătăcire!
- 19** Oare ar ajunge strigătele* tale să te scoată din necaz,
și chiar toate puterile pe cari le-ai putea desfășura?
- 20** Nu suspina după noapte,
care ia popoarele din locul lor.
- 21** Ferește-te să faci* rău,
căci suferința te îndeamnă* la rău.
- 22** Dumnezeu este mare în puterea Lui;
cine ar putea să învețe* pe alții ca El?
- 23** Cine Îi cere socoteală* de căile Lui,
și cine îndrăznește să-I* spună:
„Faci rău?”
- 24** Nu uita să lauzi* faptele Lui,
pe cari toți oamenii trebuie să le mărească!
- 25** Orice om le privește,
fiecare muritor le vede de departe.
- 26** Iată ce mare e Dumnezeu!

Dar noi nu-L putem pricepe*,
 numărul anilor* Lui nimeni nu l-a pătruns.
27 Căci El trage* la El picăturile de apă,
 le preface în abur și dă ploaia,
28 pe care norii* o strecoară,
 și o picură peste mulțimea oamenilor.
29 Și cine poate pricepe ruperea norului,
 și bubuitul cortului Său?
30 Iată, El Își întinde* lumina în jurul Lui,
 și acoperă adâncimile mării.
31 Prin aceste mijloace*,
 El judecă popoarele,
 și dă* belșug de hrană.
32 Ia fulgerul în mână,
 și-l aruncă asupra protivnicilor Lui.
33 Dă de veste că e de față printr'un* bubuit,
 și pînă și turmele Îi simt apropierea.

Capitolul 37

1 La auzul acestor lucruri îmi tremură inima de tot,
 și sare din locul ei.
2 Ascultați, ascultați trăsnetul tunetului Său,
 bubuitul care iese din gura Lui!
3 Îl rostogolește pe toată întinderea cerurilor,
 și fulgerul Lui luminează pînă la marginile pămîntului.
4 Apoi se aude un bubuit*, tună cu glasul Lui măreț;
 și nu mai oprește fulgerul, de îndată ce răsună glasul Lui.
5 Dumnezeu tună cu glasul Lui în chip minunat;
 face lucruri* mari pe cari noi nu le înțelegem.
6 El zice zăpezii*: «Cazi pe pămînt!»
 Zice acelaș lucru ploii, chiar și celor mai puternice ploi.
7 Pecetluiește mîna tuturor oamenilor,
 pentruca toți să se recunoască* de făpturi ale Lui.
8 Fiara sălbatică se* trage într'o peșteră,
 și se culcă în vizuina ei.
9 Vijelia vine dela miazăzi,
 și frigul, din vînturile dela miazănoapte.
10 Dumnezeu, prin suflarea* Lui, face ghiața,
 și micșorează locul apelor mari.
11 Încarcă norii cu aburi,
 și-i risipește schinteietori;
12 mișcarea lor se îndreaptă după planurile Lui,

pentru împlinirea* a tot ce le poruncește El pe fața pământului locuit.

13 Îi face să pară ca o nua*
cu care lovește pământul*,

sau ca un semn al* dragostei Lui.

14 Iov, ia aminte la aceste lucruri!

Privește* liniștit minunile lui Dumnezeu!

15 Știi cum cârmuiește Dumnezeu norii,
și cum face să strălucească din ei fulgerul Său?

16 Înțelege* tu plutirea norilor,
minunile Aceluia a cărui știință este* desăvârșită?

17 Știi pentru ce ți se încălzesc veșmintele,
când se odihnește pământul de vântul de miazăzi?

18 Poți tu să întinzi* cerurile ca El,
tari ca o oglindă turnată?

19 Arată-ne ce trebuie să-I spunem.

Căci sîntem prea neștiutori ca să-I putem vorbi.

20 Cine-I va da de veste că Îi voi vorbi?

Dar care este omul care-și dorește pierderea?

21 Acum, firește, nu putem vedea lumina soarelui care strălucește în dosul norilor,
dar va trece un vînt și-l va curăți;

22 dela miază-noapte ne vine aurora,
și ce înfricoșată este măreția care înconjoară pe Dumnezeu!

23 Pe Cel Atotputernic nu-L putem ajunge*,
căci este mare în* tărie,

dar dreptul și dreptatea deplină El nu le frînge.

24 De aceea oamenii trebuie să se teamă* de El;

El nu-și îndreaptă privirile spre cei ce se cred* înțelepți.“

Capitolul 38

Răspunsul Domnului

1 Domnul a răspuns lui Iov din mijlocul* furtunii, și a zis:

2 „Cine* este celce Îmi întunecă planurile,
prin cuvîntări* fără pricepere?

3 Încinge-ți mijlocul* ca un viteaz, ca Eu să te întreb, și tu să Mă înveți.

4 Unde* erai tu când am întemeiat pământul?

Spune, dacă ai pricepere.

5 Cine i-a hotărît măsurile, știi?

Sau cine a întins frînghia de măsurat peste el?

6 Pe ce sînt sprijinite temeliile lui?

Sau cine i-a pus piatra din capul unghiului,

7 atunci când stelele dimineții izbucneau în cîntări de bucurie,
și când toți* fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie?

8 Cine* a închis marea cu porți,
 când s'a aruncat din pînțelele mamei ei?
9 Când i-am făcut haina din nori,
 și scutece din întunerec;
10 când i-am pus hotar*,
 și când i-am pus zăvoare și porți;
11 când am zis: «Pînă aici să vii, să nu treci mai departe;
 aici să ți se oprească* mîndria valurilor tale?»
12 De când ești, ai poruncit* tu dimineții?
 Ai arătat zorilor locul lor,
13 ca să apuce capetele pămîntului,
 și să scuture pe cei răi* de pe el?
14 Ca pămîntul să se schimbe ca lutul pe care se pune o pecete,
 și toate lucrurile să se arate îmbrăcate ca în haina lor adevărată?
15 Pentruca cei răi să fie lipsiți de lumina* lor,
 și brațul* care se ridică să fie zdrobit?
16 Ai pătruns tu pînă la izvoarele* mării?
 Sau te-ai plimbat tu prin fundurile adîncului?
17 Ți s'au deschis porțile* morții?
 Sau ai văzut tu porțile umbrei morții?
18 Ai cuprins tu cu privirea întinderea pămîntului?
 Vorbește, dacă știi toate aceste lucruri.
19 Unde este drumul care duce la locașul luminii?
 Și întunerecul unde își are locuința?
20 Poți să le urmărești pînă la hotarul lor,
 și să cunoști cărările locuinței lor?
21 Știi, căci atunci erai născut,
 și numărul zilelor tale este mare!
22 Ai ajuns tu pînă la cămările* zăpezii?
 Ai văzut tu cămările grindinei,
23 pe cari* le păstrez pentru vremurile de strîmtoare,
 pentru zilele de război și de bătălie?
24 Pe ce cale se împarte lumina?
 Și pe ce cale se împrăstie vîntul de răsărit pe pămînt?
25 Cine a deschis* un loc de scurgere ploii,
 și a însemnat drumul fulgerului și al tunetului,
26 pentru ca să cadă ploaia pe un pămînt fără locuitori,
 pe un pustiu unde nu sînt oameni;
27 pentru ca să adape* locurile pustii și uscate,
 și ca să facă să încolțească și să răsără iarba?
28 Are ploaia* tată?
 Cine dă naștere picăturilor de rouă?
29 Din al cui sîn iese ghița,

și cine naște promoroaca* cerului,
30 ca apele să se îngroașe ca o piatră,
și fața adâncului să* se întărească?
31 Poți să înozi tu legăturile Găinușei*,
sau să deslegi frînghiile Orionului?
32 Tu faci să iasă la vremea lor semnele zodiacului,
și tu cârmuiești Ursul mare cu puii lui?
33 Cunoști tu legile* cerului?
Sau tu îi orînduiești stăpînirea pe pămînt?
34 Îți înalți tu glasul pînă la nori,
ca să chemi să te acopere rîuri de ape?
35 Poți tu să arunci fulgerile, ca să plece?
Îți zic ele: «Iată-ne?»
36 Cine* a pus înțelepciunea în negura norilor,
sau cine a dat pricepere întocmirii văzduhului?
37 Cine poate să numere norii cu înțelepciune,
și să verse burdufurile cerurilor,
38 pentruca să înceapă pulberea să facă noroi,
și bulgării de pămînt să se lipească împreună?
39 Tu* izgonești prada pentru leoaică,
și tu potolești foamea puilor de lei,
40 cînd stau ghemuiți în vizuina lor,
cînd stau la pîndă în culcușul lor?
41 Cine pregătește corbului* hrana,
cînd puii lui strigă spre Dumnezeu,
cînd umblă rătăciți și flămînzi?

Capitolul 39

1 Știi tu cînd își fac caprele sălbatice puii?
Vezi tu pe cerboaiice* cînd fată?
2 Numeri tu lunile în cari sînt însărcinate,
și cunoști tu vremea cînd nasc?
3 Ele se pleacă, fată puii,
și scapă iute de durerile lor.
4 Puii lor prind vlagă și cresc supt cerul slobod,
pleacă, și nu se mai întorc la ele.
5 Cine a lăsat slobod măgarul sălbatic,
izbăvindu-l de orice legătură?
6 I-am dat* ca locuință pustiul,
și pămîntul sărac ca locaș.
7 El rîde de zarva cetăților,
și n'aude strigătele stăpînului, care-l mîină.

- 8** Străbate munții ca să-și găsească hrana,
și umblă după tot ce este verde.
- 9** Vrea bivolul sălbatic* să fie în slujba ta?
Și stă el noaptea la ieslea ta?
- 10** Îl poți lega tu cu o funie, ca să tragă o brazdă?
Merge el după tine, ca să grăpeze bulgării din văi?
- 11** Te încrezi tu în el, pentru că puterea lui este mare?
Și-i lași tu grija lucrărilor tale?
- 12** Te lași tu pe el, pentru căratul rodurilor tale,
ca să le strângă în aria ta?
- 13** Aripa struțului bate cu veselie,
de-ai zice că este aripa și penișul berzei.
- 14** Dar struțoaica își încredințează pământului ouăle,
și le lasă să se încălzească în nisip.
- 15** Ea uită că piciorul le poate strivi,
că o fiară de câmp le poate călca în picioare.
- 16** Este aspră* cu puii săi de parcă nici n'ar fi ai ei.
Că s'a trudit degeaba, nu-i pasă nici de cum!
- 17** Căci Dumnezeu nu i-a dat înțelepciune*,
și nu i-a făcut parte de pricepere.
- 18** Când se scoală și pornește,
râde de cal și de călărețul lui.
- 19** Tu dai putere calului,
și-i îmbraci gîtul cu o coamă ce filfăie?
- 20** Tu-l faci să sară ca lăcusta?
Necchezatul lui puternic răspîndește groaza.
- 21** Scurmă pământul, și, mîndru de puterea lui,
se aruncă* asupra celor înarmați;
- 22** își bate joc de frică, nu se teme,
și nu se dă înapoi dinaintea săbiei.
- 23** Zîngănește tolba cu săgeți pe el,
sulița și lancea strălucesc,
- 24** fierbe de aprindere, mănîncă pământul,
n'are astîmpăr cînd răsună trîmbița.
- 25** La sunetul trîmbiței parcă zice:
«Înainte!»
- De departe miroase bătălia,
glasul ca de tunet ai căpeteniilor și strigătele de luptă.
- 26** Oare prin priceperea ta își ia uliul sborul,
și își întinde aripile spre miazăzi?
- 27** Oare din porunca ta se înalță vulturul,
și își așează cuibul* pe înălțimi?
- 28** El locuiește în stînci,

acolo își are locuința, pe vârful zimțat al stîncilor și pe vârful munților.

29 De acolo descopere el prada,
și își cufundă privirile în depărtare după ea.

30 Puii lui îi beau sîngele;
și acolo unde sînt hoituri*, acolo-i și vulturul.

Capitolul 40

1 Domnul, a vorbit lui Iov, și a zis:

2 „Ești încredințat acum tu, care vorbești* împotriva Celui Atotputernic?
Tu care mustri pe Dumnezeu, mai ai vreun răspuns de dat?”

3 Iov a răspuns Domnului, și a zis:

4 „Iată, eu sînt prea* mic; ce să-Ți răspund?
Îmi pun mîna la gură.

5 Am vorbit odată, și nu voi mai răspunde;
de două ori, și nu voi mai adăuga nimic.“

6 Domnul* a răspuns lui Iov din mijlocul furtunii, și a zis:

7 „Încinge-ți mijlocul* ca un viteaz; ca Eu* să te întreb, și tu să Mă înveți.

8 Vrei* să nimicești pînă și dreptatea Mea?
Și să Mă osîndești, ca să-ți scoți dreptatea?

9 Ai tu un braț ca al lui Dumnezeu,
și un glas de tunet* ca al Lui?

10 Împodobește-te cu* măreție și mărimă,
îmbracă-te cu strălucire și cu slavă!

11 Varsă-ți valurile mîniei tale,
și doboară cu o privire pe cei trufași!

12 Smerește cu o privire pe cei* trufași,
zdrobește pe loc pe cei răi,

13 ascunde-i pe toți împreună în țărîină,
învelește-le fața în întunerec!

14 Și atunci voi aduce și Eu lauda puterii dreptei tale.

15 Uită-te la ipopotamul, căruia i-am dat viață ca și ție!
El mănîncă iarbă ca boul.

16 Uită-te ce tărie are în coapse,
și ce putere are în mușchii pîntecelui său!

17 Își îndoaie coada tare ca un cedru,
și vinele coapselor lui sînt întrețăsute.

18 Oasele lui sînt ca niște țevi de aramă,
mădularele lui sînt ca niște drugii de fer.

19 El este cea mai mare dintre lucrările lui Dumnezeu.
Cel ce l-a făcut l-a înzestrat cu o sulițăa.

20 El își găsește hrana* în munți, unde se joacă toate fiarele cîmpului.

21 Se culcă supt lotus,

în mijlocul trestiilor și mlaștinilor.

22 Desișul lotusului îl acopere cu umbra lui,
sălciile pîrîului îl înconjoară.

23 Dacă se întîmplă ca rîul să iasă din matcă, el nu fuge:
chiar de s'ar năpusti Iordanul în gîtlejul lui, el ar rămînea liniștit.

24 Crezi că-l poți prinde lovindu-l în față?

Sau crezi că-i vei putea străpunge nasul cu ajutorul lațurilor?

a v.19 Adică dinți mari ca să se apere

Capitolul 41

1 Poți tu să prinzi Leviatanul* cu undița?

Sau să-i legi limba cu o funie?

2 Îi vei putea petrece papura prin nări?

Sau să-i străpungi cu un cîrlig falca?

3 Îți va face el multe rugăminți?

Îți va vorbi el cu un glas dulce?

4 Va face el un legămînt cu tine.

ca să-ți fie rob pe vecie?

5 Te vei juca tu cu el ca și cu o pasăre?

Îl vei lega tu, ca să-ți înveselești fetele?

6 Fac pescarii negoț cu el?

Îl împart ei între negustori?

7 Îi vei acoperi pielea cu țepușe,

și capul cu cîngi?

8 Ridică-ți numai mîna împotriva lui,

și nu-ți va mai veni gust să-l lovești.

9 Iată că ești înșelat în așteptarea ta de a-l prinde:

numai să-l vezi, și cazi la pămînt!

10 Nimeni nu este atît de îndrăzneț ca să-l întărite.

Cine Mi s'ar împotrivi în față?

11 Cui sînt dator*, ca să-i plătesc?

Supt cer totul* este al Meu.

12 Vreau să mai vorbesc iarăș de mădularele lui, și de tăria lui,

și de frumusețea întocmirii lui.

13 Cine-i va putea ridica veșmîntul?

Cine va putea pătrunde între fălcile lui?

14 Cine va putea deschide porțile gurii lui?

Șirurile dinților lui cît sînt de înspăimîntătoare!

15 Scuturilea lui mărețe și puternice, sînt unite împreună ca printr'o pecete;

16 se țin unul de altul,

și nici aerul n'ar putea trece printre ele.

- 17** Sînt ca niște frați cari se îmbrățișează,
se apucă, și rămîn nedespărțiți.
- 18** Strănuturile lui fac să strălucească lumina;
ochii lui sînt ca geana zorilor.
- 19** Din gura lui țîșnesc flacări, scapără schintei de foc din ea.
- 20** Din nările lui iese fum,
ca dintr'un vas care fierbe, ca dintr'o căldare fierbinte.
- 21** Suflarea lui aprinde cărbunii,
și gura lui aruncă flacări.
- 22** Tăria lui stă în grumaz,
și înaintea lui sare groaza.
- 23** Părțile lui cele cărnose se țin împreună,
ca turnate pe el, neclintite.
- 24** Inima lui este tare ca piatra,
tare ca piatra de moară care stă dedesupt.
- 25** Cînd se scoală el, tremură vitejii,
și spaima îi pune pe fugă.
- 26** Degeaba este lovit cu sabia;
căci sulița, săgeata și pavăza nu folosesc la nimic.
- 27** Pentru el ferul este ca paiul,
arama, ca lemnul putred.
- 28** Săgeata nu-l pune pe fugă,
pietrele din praștie sînt ca pleava pentru el.
- 29** Nu vede în ghioagă decît un fir de pai,
și rîde la șuieratul săgeților.
- 30** Supt pîntecele lui sînt țepi ascuțiți:
ai zice că este o grapă întinsă peste noroi.
- 31** Face să clocotească fundul mării ca un cazan,
și-l clatină ca pe un vas plin cu mir.
- 32** În urmă el lasă o cărare luminoasă;
și adîncul pare ca pletele unui bătrîn.
- 33** Pe pămînt nimic nu-i este stăpîn;
este făcut, ca să nu se teamă de nimic.
- 34** Privește cu dispreț tot ce este înălțat,
este împăratul* celor mai mîndre dobitoace.“

Capitolul 42

Smerirea și căința lui Iov

1 Iov a răspuns Domnului, și a zis:

2 „Știu că Tu poți* totul,

și că nimic nu poate sta împotriva gândurilor Tale“. –

3 „Cine* este acela care are nebunia să-Mi întunece planurile?“ –

„Da, am vorbit, fără să le înțeleg,

de minuni, cari sînt mai pe sus de mine* și pe cari nu le pricep.“ –

4 „Ascultă-Mă, și voi vorbi;

te* voi întreba, și Mă vei învăța.“ –

5 „Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine;

dar acum ochiul meu Te-a văzut.

6 De aceea mi-e scîrbă de mine*

și mă pocăiesc în țărînă și cenușă.“

7 După ce a vorbit Domnul aceste cuvinte lui Iov, a zis lui Elifaz din Teman: „Mînia Mea S’ a aprins împotriva ta și împotriva celor doi prieteni ai tăi, pentru că n’ ați vorbit așa de drept de Mine, cum a vorbit robul Meu Iov.

8 Luați acum șapte* viței și șapte berbeci, duceți-vă* la robul Meu Iov, și aduceți o ardere de tot pentru voi.

Robul Meu Iov să se roage* pentru voi, și numai în vederea lui nu vă voi face după nebunia voastră; căci n’ ați vorbit așa de drept despre Mine, cum a vorbit robul Meu Iov.“

9 Elifaz din Teman, Bildad din Șuah, și Țofar din Naama s’ au dus și au făcut cum le spusese Domnul. Și Domnul a ascultat rugăciunea lui Iov.

10 Domnul* a adus pe Iov iarăș în starea lui dela început, după ce s’ a rugat Iov pentru prietenii săi. Și Domnul i-a dat înapoi îndoit* decît tot ce avusese.

11 Frații*, surorile, și vechii prieteni ai lui Iov au venit toți să-l vadă, și au mîncat cu el în casă. L-au plîns și l-au mîngîiat pentru toate nenorocirile, pe cari le trimesese Domnul peste el, și fiecare i-a dat un chesita și un inel de aur.

12 În cei din urmă ani* ai săi, Iov a primit dela Domnul mai multe binecuvîntări decît primise în cei dintîi. A avut patrusprezece mii* de oi, șase mii de cămile, o mie de părechi de boi, și o mie de măgărițe.

13 A avut șapte* fii și trei fete;

14 celei dintîi i-a pus numele Iemima, celei de a doua Cheția, și celei de a treia Cheren-Hapuc.

15 În toată țara nu erau femei așa de frumoase ca fetele lui Iov. Tatăl lor le-a dat o parte de moștenire printre frații lor.

16 Iov a mai trăit* după aceea o sută patruzeci de ani, și a văzut pe fiii săi și pe fiii fiilor săi pînă la al patrulea neam.

17 Și Iov a murit bătrîn și sătul* de zile.